

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DOLLE MINA'S EN SNOEZEPOEZEN

Komedie in drie bedrijven

door

1880
Romain Deconinck

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1992

Nr. 1276

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste veertien tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1983 Toneelfonds J. Janssens/Romain Deconinck

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vele schrijvers leggen in hun werk iets van zichzelf. Dat heb ik nu ook gedaan.

Romain Deconinck.

ROLVERDELING

De familie VERCAMMEN.

Alfred
 Ida, zijn vrouw
 Erna, hun jongste dochter (de spons)
 Gerda, hun oudste dochter
 Grootvader

De familie LEEVAERT

Bernard
 Jolande, zijn vrouw
 Bert, hun zoon

De familie VERBAERE

Mevrouw Verbaere
 Bruno, haar man

De familie VERDEKE

Jan
 Piet, zijn broer
 en
 Twee Snoezepoezen

NOTA VAN DE SCHRIJVER

Alle namen en sommige personen uit dit blijspel zijn verzonnen.
 Enkele personen en toestanden jammer genoeg niet.

Romain Deconinck.

Gent, 4 september 1970.

ROMAIN DECONINCK AAN HET WOORD.

Dolle mina's en Snoezepoezen.

Een aktueel probleem. Een probleem dat over het algemeen op gemengde gevoelens ontvangen wordt en dan zeer zeker bij de mannen. Vele denken (en dan zeker de grootste meerderheid) dat de Dolle Mina's een zekere suprematie willen over alles, de mannen inbegrepen. Anderen zijn de mening toegedaan dat het om vrouwengrilletjes gaat, waar niet veel belang moet aan gehecht worden. Enkeligen zien er minachtend op neer, en zo verder. De meningen daaromtrent bij de mannen en zelfs bij vele vrouwen zijn daarover zeer uiteenlopend. Doch wanneer men een weinig objectief de zaak van de Dolle Mina's gaat bekijken, dan krijgt de lamp een andere schijn. Er zijn inderdaad een heleboel zaken in de wet, die in het nadeel uitvallen van de vrouw, en waaraan moet getornd worden. In sommige wetgevingen blijkt de vrouw inderdaad gefrustreerd te zijn. Er bestaan nog wetten voor de vrouw (in vergelijking met de man) die met onze moderne opvattingen niet meer te nemen zijn. Wetten waarvoor de Dolle Mina's strijden om verandering of verbetering te bekomen. Helaas, alles blijft voorlopig bij vage beloften en de diskriminatie voor de vrouw is gebleven.

Denk nu vooral niet dat ik deze komedie heb geschreven met de vooropgezette zin een lans te breken voor de Dolle Mina's. Ik ben in de eerste plaats toneelschrijver en voel sommige zaken op een andere manier aan dan de personen die erbij betrokken zijn.

Zoals ik reeds hoger heb geschreven begrijp ik volkomen de taak van de Dolle Mina's en heb de vaste overtuiging dat er voor vele zaken contestatie nodig is. Ik ben zonder meer vóór contestatie. Ik aanvaard ze, omdat ik weet dat er toch steeds iets boven aan de oppervlakte blijft hangen, is het geen verandering of onmiddellijke verbetering, het is toch altijd iets waardoor men de slapende massa heeft wakker geschud. Maar daardoor ook blijf ik als toneelschrijver meer langs de andere kant van het dekor en bekijk van dichtbij hoe de achterkant van de gevel er uitziet.

Laten we om te beginnen de mens op zichzelf nemen. De vrouw als mens. Zetten we vijf vrouwen naast elkaar. We krijgen vijf verschillende mensen, met verschillende karakters, gevoelens en idee-

en. Vijf mensen wiens opvattingen soms lijnrecht tegenover elkan-
 der staan. Zo komen we dan tot de slotsom dat de ene vrouw de con-
 testatie steunt en zelfs bijspringt. Dat een andere vrouw ze aan-
 vaardt zonder meer, een andere ze verwerpt, nog een andere er onver-
 schillig voor blijft, en zo verder. Dit alles dan gezien uit het
 oogpunt van de vrouw. Maar wat dan voor de man? Hoe staat de man
 tegenover een zaak die van buitenaf weinig belang voor hem heeft.
 Een zaak die bij sommige eventuele veranderingen in zijn nadeel zou
 uitvallen. Moet de man passief toekijken? Moet hij zijn vroegere
 rechten verdedigen om ze te behouden? Of moet hij zich, in de fi-
 guurlijke zin, aan de zijde van de vrouw stellen om met haar te
 strijden? Dat zijn natuurlijk een hele boel hypothesen die beter in
 een tegensprekelijke vergadering van de Dolle Mina's zouden thuis-
 horen, dan op het toneel van de Minard-schouwburg. We moeten in
 de eerste plaats van het standpunt vertrekken dat ik een komedie
 heb geschreven. Wanneer we weten dat de verklaring voor "komedie"
 blijspel is, dan weten we meteen genoeg. Het zijn in de eerste
 plaats geen diepzinnige overwegingen en gevolgtrekkingen over de
 Dolle Mina's en hun activiteiten. Eenvoudig omstandigheden en situ-
 aties die zich rond de Dolle Mina's en de Snoezepoezen samenhopen
 en waarmee we ons een paar uurtjes kunnen vermaken.

Komedie of Blijspel

Wanneer, zoals ik hoger gezegd heb, komedie en blijspel dezelfde
 betekenis hebben, waarom heb ik dan niet "Dolle Mina's en Snoeze-
 poezen" doodeenvoudig een blijspel genoemd?

Welnu, naar mijn bescheiden mening is er tussen komedie en blij-
 spel toch een zeker onderscheid te maken. Wanneer we het woord
 "blijspel" uitspreken, denken we aan iets waaraan we een paar uur-
 tjes plezier hebben beleefd; waar we na de voorstelling onze mantel
 aantrekken en huiswaarts gaan, zonder er verder nog veel aandacht
 aan te besteden.

Een komedie is, mijns inziens, iets zwaarder. Het ligt tussen
 blijspel en toneelspel. Tussen het lachen door weerklinkt in de
 achtergrond steeds iets, waar we kunnen over nadenken. En dat is
 het tweede thema dat ik samen met hogergenoemde situaties van Dolle
 Mina's en Snoezepoezen heb verwerkt.

Een man zit onder de knoet van zijn vrouw. Let wel op, het is geen geijkte pantoffelheld zoals we die in menigvuldige blijspelen en kluchten kennen. De eeuwige pantoffelheld met zijn bazige vrouw die uiteindelijk in het laatste bedrijf over zijn vrouw zegeviert en haar klein krijgt, tot groot jolijt van het publiek. Een stramien dat we reeds honderden jaren kennen; de man en de vrouw, de knecht en zijn meester.

Neen. De man uit "Dolle Mina's en Snoezepoezen", die naar de naam Alfred luistert, is een doodgewoon mens. Een mens zoals ik er een ben of zou geweest zijn. Een man die voor de rust en de vrede in zijn leven veel door de vingers ziet. Knikt waar hij niet zou mogen knikken en lacht waar er niet te lachen valt. Een man die zijn eigen geluk en soms ook het geluk van anderen offert omdat hij bang is voor huishoudelijke moeilijkheden, hoogoplopende twisten en alles wat zijn rust zou kunnen komen storen. Tot alles zich meer en meer ophoopt en hij die druk van zich af wil werpen. Hij neemt zich voor zijn eigen geluk en leven tegenover zijn vrouw en anderen te verdedigen.

Hij betwist!... Hij contesteert!!...

Aldus komen we aan het tweede thema: de contestatie. Alle mogelijke en onmogelijke veranderingen die gewenst worden. Zaken die verouderd zijn en moeten herbouwd worden. Net als bij een verkiezing. Tijdens de kiespropaganda komen plots alle wartoestanden hel verlicht op de voorgrond. Met vlammende woorden kreet iedere partij dat er verandering moet komen! Om na de verkiezing tot de vaststelling te komen dat er in feite niet veel veranderd is. Ik herhaal nogmaals : ik ben op de eerste plaats vóór de contestatie onder gelijk welke vorm; ik aanvaard ze. Maar wanneer we pessimistisch het resultaat bekijken (iets wat ons goed recht is) dan zien we dat men de contestatie vlug klein krijgt door een vage belofte en zelfs door een pleister op een houten been. Iets wat de held van ons verhaal bij het einde beleeft. Er is wel iets veranderd, al is het een vage belofte of een pleister op een houten been, maar de grote lijn is gebleven, de lijn die anderen hebben getrokken en waar hij zich moet naar richten, om de lieve vrede.

Dekor en opvatting

Laat ik u aanstonds vertellen dat ik decor en opvatting in alle simpliciteit heb opgelost.

De opvatting is zeer eenvoudig. U beleeft samen met de held van het stuk (in dit geval Alfred) het gebeuren. Alfred praat tot u alsof hij een kennis heeft ontmoet die toevallig alles meemaakt. Ik heb getracht door deze eenvoudige methode een verteltrant te bekomen die het publiek en de acteur nader tot elkander brengt. Ik heb me dikwijls afgevraagd wanneer ik een toneelvertoning bijwoonde waar de kloof lag tussen zaal en toneel. Een kloof die men duidelijk aanvoelt tijdens de voorstelling. Ik spreek natuurlijk niet van alle stukken. Er zijn inderdaad toneelwerken (de meeste althans, blijspelen inbegrepen) waar die afstand tussen acteur en publiek noodzakelijk is. Het gebeuren op het toneel mag wel iets zijn waarmede het publiek geconfronteerd wordt, maar waarvoor nog altijd geen contact nodig is. Wanneer we daarentegen een conferancier aan het werk zien of een humorist (nemen we bijvoorbeeld Toon Hermans) dan is er geen sprake meer van een kloof tussen zaal en toneel. Dan is er een zekere samenwerking waar te nemen tussen de zaal en het toneel. Dan is het contact noodzakelijk. Het publiek neemt deel aan de aktie op het toneel, in dit geval wat de humorist vertelt. Het publiek is geen publiek meer. Het wordt een vriend. Hebt u niet de indruk, wanneer we een Toon Hermans aan het werk zien, dat hij u alles voor de eerste maal vertelt en dat hij er, samen met u, even veel plezier aan beleeft? Ik geloof dat daar de afstand ligt tussen zaal en toneel. Dat is zowat de opvatting over de verteltrant van "Dolle Mina's en Snoezepoezen". Je wordt een vriend van Alfred. Hij vertelt u zelfs persoonlijke zaken in vertrouwen. Hij heeft u een paar uurtjes meegenomen in zijn intiem leven en je wordt deelachtig in zijn vreugde... en ook in zijn verdriet.

Zo kan Alfred midden in een aktie op het toneel u iets in vertrouwen vertellen. Dan staat op dat ogenblik de tijd stil. Enkel u en Alfred beleven er plezier aan.

Daarom ook heb ik decor en meubilering tot een minimum herleid. Buiten een tafel en een stoel zijn er geen meubelen. De dekors

zijn er om u lichtjes de illusie te geven van waar we ons bevinden. Er is ook geen sprake van een tweede gordijn die gewoonlijk gebruikt wordt om een dekorwisseling toe te laten. Terwijl Alfred vertelt, grijpt de dekorverandering plaats. We bevinden ons soms op straat, zonder daarom op straat te zijn, juist maar omdat Alfred het ons vertelt. En juist daarom heb ik alles tot een minimum beperkt. Alles moet geconcentreerd worden op het verhaal van Alfred. Dekors en meubelen spelen hier een bijkomstige rol. De atmosfeer wordt geschapen door het vertellen van onze held en daarom ook moet het aksent daarop gelegd worden.

Romain Deconinck.

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van minstens ACHT exemplaren bij de uitgever, en na betaling van het verschuldigde auteursrecht aan S.A.B.A.M., Aarlenstraat 75-77 1040 BRUSSEL.

DOLLE MINA'S EN SNOEZEPOEZEN.

=====

OUVERTUREDOEK

De ouverture wordt onmiddellijk gevolgd door de pianomuziek van "Fascination".

Het toneel stelt een huiskamer of werkkamer voor van Alfred. Links en rechts voorplan opkomsten. In de fond midden een deur. Rechts voorplan staat een schrijftafel met papieren en schrijfbenodigdheden.

EERSTE. TONEEL : Alfred

=====

ALFRED. (tijdens de muziekonderlijning zit hij aan de tafel rechts voorplan te schrijven en te rekenen. Bij het einde van de pianomuziek, bemerkt hij het publiek) (tot publiek)

Ah, excuseert mij, 'k had u niet zien zitten... k' Zit zodanig te werken... 'k werk aan de belastingen, ziet ge... Dat is tegenwoordig geen lolleke meer bij de belastingen. Vroeger was dat een goed plaatske... alee, ge kent dat wel : 'n staatsplaats. 's Morgens te laat komen, 's avonds op tijd stoppen en daar tussenin niet veel werken... En bij ons bij de belastingen had ge zelfs niet veel tijd om veel te werken; wel ja, ge kwam 's morgens binnen en ge moest aan al uw collega's goede morgen wensen en tegen dat ge rond waart was 't al tijd om goede avond te zeggen en weg te gaan. Er werkt daar nog al een hoop zeg! Ja, rekent uit : voor iedere belastingaangifte die binnenkomt zijt ge met acht. De chef, de sous-chef, de chef van de sous-chef en ge hebt ook nog een doodgewone chef. Dat is ene die gewoonlijk nog te jong is om op pensioen te gaan en die te oud is om bediende te blijven. Die bombarderen ze dan ook maar chef! Zo kan hij niet veel misdoen. En de chef, de sous-chef, de chef van de sous-chef en de doodgewone chef hebben elk hun bediende. Kwestie van een beetje aanspraak te hebben. Ik ben de bediende van de eerste chef, menheer Bernard. Dat noemen ze een onderafdeling van de hoofdafdeling, En ge hebt acht hoofdafdelingen en iedere hoofdafdeling heeft zes onderafdelingen. Zo, ge kunt u

wel voorstellen wat het is vooraleer ge aan iedereen een goeie dag gewenst hebt...

Maar nu hebben we geen tijd meer om beleefd te zijn en goeie dag te zeggen. En daarbij, zegt de chef menheer Bernard, bij de belastingen moet ge niet beleefd zijn. 't Ministerie heeft besloten, zegt hij, dat de Belgen veel te weinig belastingen betalen, de Staat zit met afbetalingen van leningen en de Belgen moeten betalen. Dus wat voor zin heeft het nog beleefd te zijn tegen diegenen die tegen hun goesting meer belastingen moeten betalen. De minister van Financiën heeft gezegd: als uw belastingsbrief binnenkomt, rekent ge maar meer, ze zeuren toch altijd... 'k Neem aan, voor u is 't niet plezant, maar voor ons is 't ook niet gemakkelijk! Begint gij maar te zoeken waar dat ge gezeurd hebt... Surtout, gij kunt zodanig goed zeuren!... En ja, 't is al jaren dat ge er ondervinding in hebt. Ge ziet het, we hebben veel werk dat we verplicht zijn 's avonds werk mee te nemen naar huis, of we geraken er niet doorheen.

TWEEDE TONEEL : Alfred en Ida
=====

IDA. (op van voorplan links. Ze is in peignoir. Streng)
Alfred, wat zit ge daar nu weeral te doen?!

ALFRED. (tot publiek)
Dat is mijn vrouw...

(tot Ida)

'k Zit nog te werken, Ida. Anders geraak ik er morgen niet door op den bureau.

IDA. (overdreven vriendelijk)
Gij zijt toch een schat om zo na uw uren nog te zitten werken!

ALFRED. (tot Ida)

'k Weet het Ida, maar de chef, menheer Bernard, zal kontent zijn als al 't werk gedaan is.

IDA. (overdreven vriendelijk)

Ge zijt een harde werker, dat zijt ge. (onbeweeglijk) Ge verdient bevorderd te worden!

ALFRED. (tot publiek)

Dat zou ze óók moeten zeggen, maar ze zegt :

IDA. (bewegen - streng)

Ge zijt een onderkruiper, dat zijt ge! 't Is niet te verwonderen dat ge een doodgewone bediende blijft! 't Wordt tijd dat ik eens op mijn achterste poten ga staan, hoor je! (onbeweeglijk)

ALFRED. (nijdig tot Ida)

G'hebt gelijk Ida! Want tot nu toe hebt ge nog niets anders gedaan dan gezeten! Op uw dik gat! (tot publiek)

Dàt zou ik feitelijk moeten zeggen, maar ik zeg :

IDA. (bewegen)

ALFRED. (vervolgende, onderdanig tot Ida)

G'hebt gelijk Ida, want tot nu toe ben ik veel te braaf geweest! (tot publiek, terwijl hij begint te schrijven)

Dat zeg ik nu omdat ze zou zwijgen, ziet ge.

IDA. (nijdig - minachtend)

Te braaf?! Tot hiertoe bent ge altijd een lamzak geweest! Ne vent van niets! Geen fut - geen ambities! Niks!

ALFRED. (even tot publiek)

Maar ze zwijgt niet.

IDA. (vervolgende)

Daarbij zijt ge ook maar een man! De mannen hebben altijd de heersers van de wereld willen zijn! Ze hebben de vrouwen altijd aanzien als hun slaven, maar ze zijn vergeten dat de vrouwen veel meer capaciteiten hebben om over de wereld te heersen met gezond verstand. Maar vanaf vandaag zal 't veranderen!

(an af voorplan rechts)

ALFRED. (terwijl Ida weggaat)

G'hebt gelijk Ida.

(tot publiek)

'k Geef haar altijd gelijk omdat ik dan wat rust heb. Ze is mijn vrouw... Enfin, 't zou een vrouw moeten zijn. Zij is zo'n soort vrouw die kwaad is op haar vader omdat hij geen jongen van haar gemaakt heeft! Een moustache en een bontmuts, en ze kon bij de kozakken gaan! En ik die altijd zo graag een vrouw wou hebben die een dame is. Verstaat ge?... Zo iemand die vriendelijk kan zijn, u vertroetelt, die u zo van tijd tot tijd op 't onverwachts een kuske komt geven. Zo ge weet wel (beweging van kussen)... Me lieveke; 'k zie u zo graag... Maar ik krijg maar één keer op een jaar één kuske van mijn Ida, als 't Nieuwjaar is... En als ik het

ongeluk heb van niet heel glad geschoren te zijn, moet ik wachten tot het jaar daarop. En dan verwijt ze mij nu dat ik liever kussen krijg van andere vrouwen! Dat is niet waar! 'k Krijgze graag, maar daarom niet liever! Als ze mij thuis genoeg kuskes zou geven, dan zou ik van armoede, ze niet zo graag van een ander krijgen. Daarbij moet ge altijd geen kuske geven uit "liefde"! Een man geeft ge een hand en een vrouw geeft ge een kus. 'k Vraag mij eigenlijk af wat mijn vrouw eigenlijk is! 'k Geef haar geen hand omdat ze geen man is, en aangezien ik haar niet mag kussen is ze ook geen vrouw! En ge kunt niet zeggen : ze is iets tussen de twee in, want w'hebben twee dochters!

DERDE TONEEL : Alfred en Gerda.

=====

GERDA. (op van voorplan links. Ze heeft een cassetterecorder bij die popmuziek speelt. Ze is ook hip gekleed. Met dansspasjes komt ze naar tafel bij Alfred)

ALFRED. (tot publiek)

Kijk, dat is mijn oudste dochter zie!

GERDA. (zet de cassetterecorder op de schrijftafel en danst verder)

ALFRED. (wil schrijven, het gaat niet, en hij zet de muziek stiller)

GERDA. (houdt op met dansen)

Waarom zet gij dat stiller pa?

ALFRED.

Zoals ge iets vergroot dat te klein is, zo zet ge iets stiller dat te luid is, Gerda. 'k Ben aan het rekenen voor mijnen bureau, ziet ge, dan moet ik mijn verstand erbij houden.

GERDA. (overdreven vriendelijk)

Ge zijt een schat van een mens. 't Is te hopen dat de man waar ik ooit zal mee trouwen ook zo'n harde werker zal zijn.

(onbeweeglijk)

ALFRED. (tot publiek)

Dat zou ze "moeten" zeggen over haar vader, maar ze zegt :

GERDA. (bewegen, met misprijzen)

Gij zijt toch een sukkelaar! 't Is te hopen dat de man waar ik ooit zal mee trouwen zo geen doodwerker zal zijn gelijk gij! Wat heeft uw vrouw aan u?! Papieren vent! (onbeweeglijk)

ALFRED. (tot publiek)

Met "mijn vrouw" bedoelt ze haar moeder. Dat is modern. En feitelijk zou ik nu moeten zeggen (kwaad tot Gerda) : Vertel mij eerst eens wat ik aan "mijn vrouw" heb!!!? (tot publiek) Maar 'k doe het niet, omdat ik dan wat rust heb. Daarom zeg ik heel braaf :

GERDA. (bewegen)

ALFRED. (onderdanig vervolgende tot Gerda)

'g Hebt gelijk, Gerda. Maar wat wilt ge; 'k moet hard werken om zo'n groot huishouden te onderhouden.

GERDA. (met misprijzen)

Voilà! Dat is de oudere generatie! Ge wordt geboren en ge sterft al werkende!

ALFRED. (tot publiek)

Dat is ook modern! En maar afkeuren wat wij doen, terwijl zij nog NIETS doen!

GERDA. (vervolgende)

Wij, de jonge generatie, leeft om te léven!

(ze zet de cassette luider en doet enkele danspasjes)

ALFRED. (bezielt even Gerda, zet dan de cassette terug stiller)

Gerda, 'k zou liever hebben dat ge hiernaast gaat "leven"!

GERDA. (nijdig)

Stoort het u misschien?!

ALFRED. 'k Mag niet zeggen dat het stoort, maar 'k zou niet graag op mijn oude dag onnozel worden, ziet ge!

GERDA. (als boven)

Onnozel zijt ge al! (onbeweeglijk)

ALFRED. (tot publiek)

Dat had ik in mijn tijd tegen mijn vader moeten zeggen, ik kreeg een rammeling dat ik met mijn oren mijn schoenen kon dichtdoen! Maar nu zegt ge heel braaf, om als een moderne vader te worden aanzien :

GERDA. (bewegen)

ALFRED. (onderdanig)

g'Hebt gelijk Gerda!

GERDA. (als boven vervolgende)

Onnozel om te zitten werken na uw uren voor de Staat! De Staat die toch maar al de stomme Belgen hun geld steelt! Met welke principes

dat jullie, de oude generatie, leeft zeg! 't Is dan niet te verwonderen dat de maatschappij rot is! (onbeweeglijk)

ALFRED. (tot publiek)

Dat is ook "in" nu! Als de jeugd iets niet goed vindt, zeggen ze dat het "rot" is! Dat is het verschil met ons! Wij vinden ook dat het rot is, maar wij zeggen dat het niet goed is! En altijd voor de rust zeg ik maar :

GERDA. (bewegen)

ALFRED. (vervolgende tot Gerda, onderdanig)

Ja, g'hebt gelijk Gerda.

GERDA. (neemt de cassetterecorder van de tafel)

Ik zal u laten voortrekenen om de brave Belgen hun geld te stelen!
Ik zal op mijn kamer gaan dansen!

ALFRED. Die jongeren hebben toch soms nog goeie ideeën Gerda!

GERDA. (zet de cassette terug luid en dansende af voorplan rechts)

ALFRED. (tot publiek)

Mijn oudste dochter is zoals mijn vrouw! Ze heeft ook niets vrouwelijks! 't Is zeker daarom dat ze de lieveling is van Ida! Maar mijn oudste dochter is eigenlijk van een andere soort "onvrouwelijke meisjes"! Dat is de "geëmancipeerde vrouw"! Ze geeft ook geen kusjes! Heel de jeugd geeft trouwens geen kusjes meer! En als ze kusjes geven noemen ze dat "sex"! Liefde, dat kennen ze niet! Dat is ouderwets! En romantisch! De moderne jeugd noemt dat "het sexuele leven". Wij "zien" iemand graag, zij niet! Zij zijn "sexy"! In feite is er niets veranderd hoor! Vroeger waren wij ook "sexy", maar wij staken het weg! Tegenwoordig zouden ze het op straat voor uw deur doen! Ge kunt naar geen theater of cinema gaan, of er moet iemand bloot inkomen! Ge weet niet altijd waarom hé, maar er moet iets bloot inkomen! Dat noemen ze allemaal "sex"! Volgens de sexuologie zou iedereen naakt moeten lopen, want 't is door het sexuele te verbergen dat het sexuele leven op onnatuurlijke wijze bevorderd wordt! In andere woorden : als ge alle dagen pikante saus eet, is er op de duur niets meer pikant! Ik eet ook graag pikante saus, maar niet alle dagen! Dan blijft het pikant! Mijn dochter zegt : Moest iedereen naakt lopen, ge zoudt verschieten hoe goed het zou gaan in de wereld! Aan dat "goed gaan" twijfel ik, maar van dat "verschieten" ben ik zeker! Ik denk dat ik om te beginnen erg zou

zou verschieten, moest ik mijn chef, mijnheer Bernard, zo zien lopen!... Alee, zien lopen, laat ons zeggen, zien staan, want moest hij er nog bij lopen...!

DERDE TONEEL (BIS) : Alfred, met stem van Bernard.

=====

STEM VAN BERNARD. Vercammen, is dat werken?!

ALFRED. (onderdanig)

Nee, mijnheer Bernard... euh, ja, mijnheer Bernard....

STEM VAN BERNARD. En ziet dat ge u weer niet misrekent!

ALFRED. Als het in 't voordeel van de belastingen is, is het toch normaal, chef!

STEM VAN BERNARD. Nee! Maar gewoonlijk misrekent ge u in het voordeel van de belastingbetaler!

ALFRED. (tot publiek)

En dat hoor ik hele dagen! Zelfs als hij er niet is, hoor ik hem nog! Mijn chef is een modieuze snob! Hij spreekt altijd over "cultuur"! Hij gaat naar al de festivals! Naar het Festival van het Lied, het Festival van de Muziek, het Festival van de Klassieke Concerten, het Festival van Vlaanderen! Och ja, 't is tegenwoordig al festival wat de klok slaat. Hij gaat wel naar al die muziek luisteren, maar hij kent er niets van! Ik heb hem eens horen zeggen "Als ge naar een festival gaat, hebt ge niveau, en als ge niveau hebt, dan hebt ge standing!" Ah, "standing"! Dat is weer zo'n woord dat ze uitgevonden hebben om te verdoezelen dat ge er niets van kent! Bernard is nochtans een vriend van ons. Enfin... vriend?... Dat is mijn vrouw haar schuld! Want die heeft ook standing! En ze heeft eens gezegd : "Ge moet zorgen dat ge bevriend wordt met uw chef, zo zult ge ook meer standing krijgen en zult ge vlugger chef worden!" We hebben hem, zijn vrouw en zijn zoon een paar keer geïnviteerd om te komen eten... en we zijn goede kennissen geworden. Maar ik heb nog altijd geen standing en ik ben nog altijd een doodgevone bediende! Integendeel! Met dat meer bevriend zijn kommandeert hij mij om thuis na mijn uren ook te werken! Ge ziet het! Wat een voordelen!

VIERDE TONEEL : Alfred en Erna

=====

ERNA. (op van voorplan links, ook in peignoir. Ze is zeer bedeesd en spreekt beschaafd)

Euh... papa... (onbeweeglijk)